

Békémet adom nektek!

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

BÉKÉMET ADOM NEKTEK!

S Z A L É Z I M Ű V E K

Impresszum

Békémet adom nektek!

Nihil obstat.
Carolus Szitkey S. S.
censor dioecesanus.

Imprimatur. No. 3856/1942.
Vacii, die 5-a Julii 1942.
Vincentius Kovács Episc.
Consec. Vic. Capitularis.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1943-ban jelent meg a Szalézi Művek kiadásában.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Isten szent akarata.....	4
Krisztus kínszenvedéseiről (Keresztúti gondolatok)	5
Ave Maria! (Gondolatok a szentolvasóról).....	7
Magányosság.....	10
Tisztaság	11
Bizalom.....	12
A vidám alázatosságról	14
Egyszerűség	16
Lelki tisztánlátás	18
Boldog szabadság.....	20
Vidámság	21
A jóságról.....	22
A nagylelkűség.....	23
A kis szándékok (Intenciók)	24
Add nekünk békédet	26
Az én békémet adom nektek!.....	27

Isten szent akarata

Lelkünk békéjét abban találjuk meg, ha önmagunkat teljesen átadjuk Isten szent akaratának.

Ha Isten szent akaratában pihennénk, lelkünk már itt az ideiglenesben megtalálná az örök hazát és senki sem foszthatná meg tőle.

Abban mutatkozik meg a szeretet, ha a szeretett lény akaratát cselekszi.

A valódi szeretet csendes és szerény, a bágyadtfényű aranyhoz hasonló. Nem ragyogó tettekben nyilvánul meg, hanem a környezetétől nem is sejtett maradéktalan odaadásban, rejtett izzással emésztí a lelket.

Az igaz, hogy Isten szent akarata áldozatokat kíván tőlünk, de az áldozat csupán kezdete a szeretetnek.

Ha külön lehetne választani Isten akaratát magától Istentől, akkor inkább ennek a legfelsőbb akaratnak kellene engedelmesskednünk, mint Istennek. Lelkiszárazság idején válik ez valósággá, amikor kötelességeink teljesítésével töltjük be Isten akaratát, anélkül, hogy érezhető közelségének vigasztalását élveznénk.

Ecce venio – Íme megyek! – Ez legyen életünk nagy imádsága!

Imádság és munka: olyan ez a kettő a bensőséges léleknek, mint az otthon és az idegenben léte. A fölénk boruló közös égbolt: Isten szent akarata. Átala lesz ez a sokrétű élet összhangzatos egységgé. De a lélek a messze idegenbe is magával viszi a honvágyat, hogy hazatértekor annál mélyebben merüljön az otthon gyönyörűségeibe: Isten a mi hazánk...

Mindaz, amivel találkozunk, Isten akaratát vagy hozzájárulását hirdeti, és minden az ő végtelen szeretetéből fakad. Ha valamikor nagy szenvedés ért minket, s azt teljes erőnkkel viseltük, s ha azután – talán csak évek múlva – tapasztaljuk magunkban ama szenvedés áldásait, akkor az Isten szeretetébe vetett hitünk kétségtelen bizonyossággá lett előttünk. Tapasztalásból tudjuk, hogy mennyei Atyánk nemcsak jót, de mindig a legjobbat küldi nekünk akár a kereszt alakjában is.

A hit szellemében építjük bele életünkbe a nap minden eseményét, mint Isten akaratát vagy ránbocsátását. Ezeket növekedik és érlelődik a lelkünk.

Mindazok az események, amelyeket természetünk oly keserűnek érez, a lelki szépségünk érdekében kifejtett fáradozásai az isteni szeretetnek.

Ha nyomasztó gondjaink idején szinte kimerült a bizodalunk, s Isten mégsem hallgatta meg imánkat: ez a hitünk és szeretetünk próbaköve: hiszek a szeretettedben – legyen meg a te akaratod!

Ha szenvedéseinket azzal a rendíthetetlen hittel hordozzuk, hogy mindig Isten a szeretet, bár akkor is keresztet hordozunk, de ezüstbe foglalt keresztet.

A földi élet minden szomorúsága és fájdalomja ellenére is valóság marad a „Krisztus szelíd kegyelme”. Isten kemény testi és lelki fájdalmakat küldhet ránk, de egy gyűszűnyivel sem ad több keserűséget innunk, mint amennyire lelkünknek szüksége van ahhoz, hogy elérje a kegyelemnek és szeretetnek azt a fokát, amellyel Ő boldogítani akar minket a másvilágon.

Hiszek a szeretettedben – ezt az imát kellene állandóan ismételnünk a szenvedéseinkben.

Krisztus kínszenvedéseiről (Keresztúti gondolatok)

1. Isteni szabadságával áll Jézus az emberek előtt.

Ki foszthat meg engem közületek az életemtől? – Végtelen szeretetem által a magam bírāja vagyok. Ez serkent arra, hogy engedelmeskedjem mennyei Atyám akaratának. Szeretetem vezet el a szenvedések mélyébe utolsó csöpp vérem kiontására az emberiségért.

2. Jézus fölveszi keresztjét, s lelkét béke tölti el.

Bármi legyen is a Mindenható akarata: kín és szenvedés, nyomorúság és fájdalom sem foszthatja meg az istenszerető s Vele egyesült lelket a békéjétől.

3. Az Isten Fia elesik nehéz terhével. De megújítja áldozatát, s ismét fölveszi keresztjét.

Ha visszaeséseink nem rosszakaratból származnak, mindenkor átértékelhetők, föltéve, hogy elismerjük gyengeségünket, és mély alázattal, Isten iránti nagyobb bizalommal folytatjuk utunkat. Ily módon a gyöngeségből, gyarlóságból elkövetett hiba inkább hasznunkra szolgál, semmint kárunkra.

4. Jézus és Mária – egymás fájdalmát növelik, mert szeretik egymást. Az Üdvözítő nem kímélhette meg szeretett Anyját e találkozás néma fájdalmától, mert majd a vértanúk királynőjévé akarja koronázni.

Ha Isten valamely lelket királyi méltóságra akar emelni, akkor a szenvedésben kell találkozniuk.

5. Simon nem ismerte föl a neki juttatott nagy kegyelmet, midőn az Úr keresztjét kellett vinnie.

A szenvedés gazdaggá és mélyé teszi a lelket. Ha tapasztalatból meggyőződünk ennek az igazságáról, akkor megadással fogadjuk a keresztet. Így kapunk egyszerre szenvedést és kegyelmet.

6. Veronika. A szeretet erős, mint a halál s egyúttal gyöngéd, mint a támogató anyai kéz. Milyen gyöngéd a Veronika figyelmessége Urunk iránt. Mily bátran tör utat magának a tömegben, hogy gyakorolhassa a szeretet szolgálatát. De mit jelent a vér letörülése, az izzadság fölszárítása a kínok kifejezhetetlen tengeréhez képest, amelyekbe Jézus egészen elmerült.

Ez a kis szolgálat nagy szeretetnek a kifejezője s ezért olyan értékes. Szeretet a kis tetteinkben – ez tegye kedvessé Isten előtt a mi szerény életünket.

7. Jézus másodszor rogy össze a kereszt súlya alatt. De a lelke nem veszítette el magasztos, szent érzületét.

Ne alacsonyítson le, ne tegyen szolgálalkúvé minket a kereszt. Istennek az a célja, szándéka a szenvedéssel, hogy érlelje meg a lélek nemes erőit, s hogy szabadabbak, boldogabbak legyünk általa. Az élet megpróbálásai valamely módon megmutathatják nekünk az ideiglenes javak mulandóságát, s mi mélyebb gyökeret verünk az örökkévalókban.

8. Jézus vigasztal! Csakis ő tud igazán vigasztalni, bár az emberek is tudnak vigasztaló szavakat mondani. De az Isten vigasztalása: erő. A Megfeszített a mi vigasztalásunk forrása. Iesum qui crucifixus est quaeritis – mondja a húsvéti szertartás: Jézust keresitek, kit megfeszítettek. Más üdvözítőt földi életünkben nem ismerünk, mert e világon még nem

részesülhetünk az ő megdicsőült életében. De fájdalmainkban az köt Vele minket össze olyan vigasztalón, hogy Ő is szenvedett.

9. Jézus harmadik földre roskadása után is fölemelkedik, mert el kell jutnia a Kálváriára. Ne ütközzünk meg azon, ha Isten bölcsessége mindig újabb keresztet rak a váltunkra. Lássuk benne Teremtőnk szerető fáradozását, amellyel lelkünket szebbé tenni, s az ő képmását bennünk kialakítani akarja.

10. Jézus mindenét odaadja, még tisztességét is.

Adjuk mi is mindenünket Neki. Áldozzuk oda neki már előre az emberektől kapott megtisztelést, a megbecsülésünket. És kifogástalanul tiszta gondolkozásunk, akarásunk legyen a mi becsületünk, hogy bárkinek bármikor szégyenkezés nélkül odatárhassuk lelkünk legmélyét is.

11. Jézus önként indul meghalni. Határtalan szeretete szögezi Őt a keresztre.

Isten iránti szeretetünk legyen a mi istentiszteletünk, nem pedig a félelem. Szent szabadságban kössük magunkat az ő törvényeihez.

12. Jézus azért halt meg, hogy megváltónkként uralkodhassék. Övé a győzelem! A jelen életünk fájdalmai és keserőségei kényszerítsenek bennünk meghalni valamit, hogy ezzel szebb és tisztább legyen a föltámadása ennek az életnek.

Mi más az élet, mint tisztességes halál?

Egymásután hullnak le a hervadt levelek.

Mint a természet nagy őszi elhalásakor.

És mégsincs halál az elmúlásban!

Alleluja!

Haljunk meg Istenben!

Alleluja, alleluja!

13. Kegyelet. Mily gyöngéd gondossággal távolítja el Mária isteni „Fiának véres hajából a tövisszorút. Az ő fején is tövisszorona van, amelyet Jézus majd a mennybemenetele napján vesz le a fejről.

14. Temetés. A halálban elcsitul a lélek örök honvágya, az Istennel való végleges egyesülésének vágya, amikor már nem kell rettegnie a saját hűtlenségétől, amelyben elveszítethetetlenül bírja Isten békéjét, amelyért sóvárog az emberi szív, amelynek alapja: készséges és csupabizalom odaadás.

Ó Uram, pihentesd el szívem szabad akaratát

A te szent akaratodban,

És szíved legdúsabb jóságában

Zárd be sírom kapuját.

Ave Maria! (Gondolatok a szentolvasóról)

1. *Isteni csönd.* Isten tetszése szerint járhatott bármikor az angyal. A Boldogságos Szűzet mindig otthon találta; otthon, az Istennel telített lelke csöndjében. Mindenkor készen állt: befogadni Isten híradását.

Ha elcsitulnak bennünk a szenvedélyek, eltölti lelkünket az isteni csönd. Olyan lesz, mint a tavaszra váró szántó föld, melyben a belevetett magok epedve lesik a kegyelem napjának életrekeltő sugarait.

2. *A Szentlélek jegyese.* Ó mennyire figyelte Mária mindazt, amit az isteni Lélek mondott neki! Leghalkabb suttogását is meghallotta. A szeretet Lelke oktatta a szép Szeretet anyját. Neki engedelmességgel ment Erzsébethez.

A szeretet hangja sosem kiáltozó. Fülünkkel nem is hallható. Olyan gyöngéden halk, hogy csak a szeretet figyelmes füle érti meg. – Ó szeretet Lelke, gyarapítsd bennünk a szeretetet, hogy halljuk és megértsük a kegyelmeket adó, áldozatokat kérő szavakat!

3. *Neki növekedni kell.* Betlehemben pásztorok és szent királyok imádták az isteni Kisdedet. És Mária, kit az angyal üdvözölt, Erzsébet pedig áldottnak nevezett, félreállt.

Minél szerényebben viselkedik valamely lélek Isten előtt, minél alázatosabban vár egyedül Tőle mindent és engedi hűségesen, hogy munkálkodjék benne, annál dúsakban bontakozik ki benne az isteni élet, míg végül ámuló ujjongással kiálthat föl Szent Pállal: Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem!

4. *Áldozatbemutató.* Máriánál nagyobb áldozatot még soha egyetlen anya sem hozott gyermekével, mert egyetlen más anya sem szerette, nem is szerethette gyermekét úgy, mint ahogyan a Boldogságos Szűz szerette az ő isteni Fiát. Pedig olyan egyszerűen és föltűnés nélkül mutatta be áldozatát, hogy a titkot, amelyet Mária magában őrzött, a Szentléleknek kellett kinyilatkoztatni az agg Simeon előtt.

5. *A béke Királynője.* Aggódó kereséssel találta meg Mária és József az isteni Gyermecket. Milyen nagy volt a fájalmuk! Mekkora az örömük! De az Istenanya békéje mindig mélységes és teljes. Ecce ancilla Domini. Ez az első ismeretes imája Máriának, s ebben föltárja békével teli lelkének titkát, hogy soha egyetlen bántó, zavaró hang nem csendült ki belőle.

Béke Királynője, könyörögj érettünk! Csak úgy érhetjük el a belső összhangot, a mennyei béke ízelítőjét, ha akaratainkat az élet kis és nagy dolgaiban egyaránt teljesen alárendeljük az isteni akaratnak.

*

1. *Megváltásunk.* Jézus küzdött a világ megváltásáért, bár emberi természete megborzadt a váltságdíjtól. Az Atyához felszálló nagy békeimáját a szorongó félelem és véres verítékezése szülte: Legyen meg a te akaratod! Utána nagy csönd lett... A szenvedések megmaradtak, de Jézus emberi akarata elpihent az Atya akaratában.

Ez a jézusi „Fiat voluntas tua” az emberi nyelvre lefordított mennyei „Sanctus” még akkor is, ha nagy küszködés, forró könnyek után tudjuk csak elimádkozni Jézus példája nyomán.

2. *Az ostromlás.* Más módon nem válthatott volna még minket Jézus? És ha szenvedni akart is értünk, vajon az ostromlás, a töviskoszorúval koronázás kínjai kellettek a mi

üdvözítésünkhöz? A karitászs sürgette Őt, a szeretet. az Atya iránti szeretete, akinek akaratában rejlett mindez: az emberek iránti szeretete készítette, akik majd fölismerik és magukba fogadják az isteni szeretet végtelenségét.

Az Úr kínszenvedésének minden egyes mozzanata hozzánk intézett fölszólítás nagylelkű szeretetért, mely hívő bizalommal hagyatkozik Istenre és önátadásának nincs határa.

3. *A Megváltó Anyja.* A tövissel koronázott megy a keresztúton. Körülötte poroszlók, hóhérok. Csak néhány hű tanítványa és áldott Anyja kísérik. Bár nem segíthet rajta, mégis vele akar lenni. Vele is van. A poroszlók kiabálnak, a tömeg tolong, de az ő lelkük egybefonódik. Együtt járnak a szeretet és a szenvedés fenséges útját, betöltve az Atya akaratát.

Ó bár mi is betölthetnénk ezt a legszentebb akaratot. Lelkünk teljes izzásával! Ki választhatna el akkor minket Krisztus szeretetétől?

4. *A keresztút.* Milyen iszonyatosak lehettek az isteni Tűrő fájdalmai! Kimondhatatlanok! Ki tudná azokat átérezni Vele? És Jézus nemcsak ezeknek az óráknak a kínjait szenvedte. Már látta a Kálvárián magasló keresztet, és ismerte a még reá váró gyötrelmeket. De a Golgota rémei fölött ott ragyogott az Atya dicsősége s a megváltottak boldogsága. Ezért élt, ezért szenvedett. Halálával helyre akarta állítani az Atya megsértett dicsőségét s az átkot áldássá akarta változtatni.

A Krisztus szenvedésével egyesített s az ő szellemében viselt minden szenvedés dicsőséget rejt magában, mert részvétel az ő szenvedésében és a világ meg a saját lelkünk megváltásában. És így előkészület is a háromszemélyű egy Isten dicsőségének örökre boldogító kinyilatkoztatására.

5. *A megfeszítés.* Az áldozat beteljesült. Jézus lehajtotta fejét s kilehelte lelkét. Halála után szent oldalát lándzsával átdöfték. Kellett-e még több váltság a bűneinkért? Szent oldalsebével, föltárt szívével Üdvözítőnk szeretetének végső kinyilvánítását akarta nekünk ajándékozni. Odaadásának ezzel a végtelenségével a mi szívünket akarta megsebezni, hogy rajta kívül sehol másutt ne találjunk pihenést. És így szenvedéseinkkel és szeretetünkkel Jézus Szívében lakozva egész életünk a mennyei Atya dicsőítésére és titokzatos Testének befejezettségére szolgáljon.

O felix culpa, ó boldog bűn, mely megmutatta Isten megváltó szeretetének végtelenségét!

*

1. *Húsvét reggele.* Mikor a föltámadott Jézus szent Anyja szemébe nézett, kiolvasta belőle egész húsvéti boldogságát. Jézus dicsősége az ő lelkét is beragyogta, s újabb kegyelmi kincsekkel halmozta el.

Ó, ha betekintene a mi lelkünkbe is, de nemcsak húsvét reggelén, hanem mindig, hogy kegyelemmel teljes pillantása legyőzzön bennünk minden sötétséget, hogy a tisztaság és ártatlanság vágya soha el ne halkuljon bennünk, hogy áthatva az ő világosságától a világosság gyermekei legyünk mindig!

2. *A mennybemenetel.* Jézus haza ment Atyjához. Emberi alakja eltűnt előlünk. De szerető vágyakozásunk utána száll, s megkeresi Őt mennyei dicsőségében ott fönt, és itt lent az oltár titkában, melyet nekünk készített. Minél jobban szeretjük Őt, annál inkább várjuk a vele örökre egyesítő órát. És mégis „jó, hogy elmegyek közületek”, mert így alázatos hittel szolgálhattok nekem, biztos reménnyel várhatjátok ígéretem teljesedését, és vágyakozó szeretettel sóvároghattok utánam. Örvendjetez ujjongva a hit sötétségében. Jutalmatok nagy lesz a mennyben.

3. *Jöjj el, Szentlélek Isten.* Állítsd helyre bennünk az igazság s a szeretet közti összhangot, hogy valóság és látszat egyezzenek, s hogy lelkünkben a rend nyugalma és a te békéd uralkodjanak! Gyűjtsd lángra szívünkben szereteted tüzét, és rendezd azt bennünk. Taníts minket, hogy istengyermekségünk boldog tudatában tiszta szeretettel teljesítsük akaratodat és engeddd, hogy bár nagyon vágyódunk örök hazánk után, e földi életet s magát a földet is tiszta szívünkkel szeressük minden szépségével. Igen, taníts minket arra, hogy minden zordonságával és szenvedésével együtt szeressük földi életünket, mint kegyelmed adományát. Így, életünknek istengyermekségünk örömeiben töltött mindegyik napja egy-egy kis szakasza lesz az Atyához vezető útnak, Jézussal és a te kegyelmi erőddel, Szentlélek Úristen.

4. *Mária mennybemenetele.* Ki vágyakozhat Máriánál erősebben az Istennel való örök egyesülés után? Miért nem rövidítette meg ez a honvágy a legszentebb Szűzanya földi életét? Mert amilyen nagyon vágyakozott, olyan tökéletesen átadta akaratát is. Jézussal élve, a Szentlélektől megvilágosítva s oktattva, az Isten Anyja mindinkább a magáévá tette Jézus szívének indulatait. Szenvédélyének célja volt: kiépíteni az emberi lelkekben az Isten országát, Isten akaratát s dicsőítése által. Jézus érdekeiért hordozta Mária a szeretet vértanúságát, s mint az apostolok királynője működött a kezdő egyházban mindama napig, amelyen megkapta a kegyelemnek azt a legnagyobb mértékét, amelyet Isten csak megadhat teremtményének. Örvendezél, mennyország Királynője, mert nagyot cselekedett veled az Úr!

5. *Mária megkoronázása.* A mennyei Atya végtelen tetszéssel fogadta a hűséges Szentszűzet. Soha teremtmény még ennyire nem valósította meg a Teremtő szándékait s nem felelt meg így a követelményeinek. A Magasságbeli még egyetlen más lélekben sem látta oly tisztán és fénylően felragyogni forrón szeretett Fia képmását, mint a Szűzanyában.

Végtelen szeretettel fogadta Jézus szent Anyját, akinek áldott méhe gyümölcsozta az ő szentségei emberi testét, aki mindenkinél többet és erősebben szenvedett érte, s vele együtt mutatta be a Kálvárián mennyei Atyjának a kínszenvedését és halálát.

A Szentlélek a legtisztább jegyest fogadta benne. Milyen szépnek látta mindama kegyelem birtokában, amellyel már születése előtt elhalmozta, s óráról órára mindgazdagabban fölékesítette, mert minden kapott kegyelemnek híven megfelelt. Most befejeződött a szeretet csodája. Légy üdvözölve, ó szép szeretet Anyja, a legfönségesebb Szentháromság legtökéletesebb dicsőítője!

Magányosság

Csak a magányosság vezet Istenhez.

Isten a vezetőnk a szív magányába, mert az út oly kemény és annyira tele van szenvedéssel, hogy másképp nem lenne bátorságunk rálépni, sem pedig erőnk mindvégig kitartani a magányban.

Szenvedés a magány, de boldogsággá lesz.

Amikor Isten bensőbben akar valamely lelket magával egyesíteni, életkörülményeket és embereket használ föl arra, hogy előkészítse általuk a szívbeli magányra. Íme: itt egy fiatalember, telve hittel, reménnyel és meleg szeretetet szomjazó szívvel. Azt kell tapasztalnia, hogy akikre a legjobban számított, azok semmit sem tudnak neki mondani nehéz óráiban. Úgy látja, hogy csak nyűg és teher a barátainak. Küszködő lelkébe keserűség suhan, pedig segítséget és részvétet vár. S mert belső kiáltására nem kap feleletet, csalódottan félrevonul a keserű magányba, de ez még nem a kegyelemmel teljes magány.

Ha azután jóságos emberek állnak melléje, akkor megnyilvánul rajta a jóság csodás hatalma. Egyetlen jóságos ember visszaadhatja az elkeseredett léleknek az emberiségbe vetett hitét, ha nem is éppen egyik órától a másikra. A lélek keserűsége csak lassan enyhül meg, mintahogy a virág is észrevétlenül növekszik és bontja ki kelyhét a napsugár hatására. És aki keres, aki komolyan munkálkodik a világhoz való viszonyán, egy napon megint visszafordul az emberek s a tárgyak felé. De mind ő, mind lelki beállítottsága megváltozott. Az érlelődő s az érett megint hiszik, hogy vannak jó emberek, de azt is tudják, hogy még a legjobb emberre sem támaszkodhatnak és hagyatkozhatnak föltétlenül, mert minden ember ingatag gondolataiban és cselekvéseiben. Teljesen áthatja az az igazság, hogy egyedül Isten segíthet minden szükségben, egyedül Ő hűséges föltétlenül. És egyre inkább kitarja lelkét Istennek, hogy tért nyerjen és betöltse egész bensejét. Így él az emberek között, osztozik örömeikben és gondjaikban, és mégis teljesen magának él, egyedül a maga lelkében, keserűség s szemrehányás nélkül, Isten békéjében.

Szenvedés a magány, de boldogsággá lesz.

*

A szív magányossága boldogító függetlenséget ad.

A lelki magányosság bizonyos módon érdektelenné tesz a saját személyünk iránt. A szív vágyai elcsitulnak bennünk.

A csendes Isten a csendes emberhez közeledik.

A csalódások által megnyerjük a távolságot, az emberektől és tárgyaktól való távolságot. Csak ebből a szempontból lehetünk igazságosak és jóságosak.

Többször csalódtam, mégsem vagyok csalódott. Nem így kellett-e mindennek történnie, hogy gazdagabb és mélyebb legyen a lelkem?

Mindegyikünknek meg kell állnunk a hegyen, mindegyikünknek külön-külön, az ég közelében, kettesben Istennel, szélesre tárt szívvel és kézzel, hogy sok világosságot, jóságot és szeretetet merítsünk Isten szívéből, amit aztán Isten gazdagságából szeretettel a felebarátainknak ajándékozassunk.

Tisztaság

A tisztaság a szív nemessége. A tiszta szívből nem származhatik semmi rossz.

A tisztaság a lélek őszintesége, igazsága s legerősebben az üres látszatot gyűlöli.

Bensőnkben jobbnak kell lennünk, mint amilyenek külsőleg látszunk. Aminek látszunk, annak meg kell lenni a bensőnkben valódi aranyértékben.

Bár olyan tiszta lenne a gondolat- és akaratvilágunk, hogy pirulás nélkül, nyugodtan betekintést engedhetnénk oda bármikor bárkinek. Ha erre törekszünk, akkor mintegy belső kényszerből ügyelünk gondolatainkra és érzelmeinkre s ezáltal meggátoljuk, hogy a sötétség és keserűség megtapadjon bennünk.

Milyen nagy kegyelem az állandó, szinte természetünké vált vágyakozás a szív tisztasága után!

A tisztaság az Isten kegyelmével szerzett szent javunk, amit azonban folytonos harccal kell újra meg ismét elnyernünk, mert egy soha nem csillapuló, tökéletesebb benső tisztaság utáni vágyakozást rejt magában.

Ez a vágyakozás állandó szenvedés, szenvedés a lélek előtt álló magasztosért, tisztáért.

Milyen boldogító az a gondolat, hogy Isten olyannak lát minket, mint amilyenek valóban vagyunk, hogy van valaki, aki nem a látszat szerint ítél meg bennünket.

Jövendő mennyei boldogságunk részben abból fog állni, hogy ott már nem csalhatjuk meg magunkat, hogy ott már nem kell félnünk az önszeretetünktől. Egész világos, egészen igaz lesz a lényünk! Milyen világos lesz a lelki látásunk, ha a tisztaságra törekszünk. Isten egyre fölismerhetőbbé teszi: mi nem tiszta a tetteinkben, szándékainkban. Az ilyen fölismerésnek minden módja növeli a tisztaság utáni vágyunkat, s mindinkább megérteti: nagy szükségünk van Isten kegyelmére, hogy elnyerhessük azt.

Hisz a legszentebb Istennel van dolgunk! Ez kelti életre a nemeslelkű emberben azt az elégedetlenkedést, ami törekvéseiben sosem ér véget, mert Isten világosságánál egyre magasabb célokat lát.

A tiszta lélek kegyelemmel teli szenvedése! A nyugtalanság Isten felé, ami egyre följebb emeli a lelket, mígnem eléri a teljes világosságot és a vele való egyesülés végső tisztaságát.

A szív tisztaságára törekvő nem nyugszik meg soha, nem mondhatja soha: most elértem, amire törekedtem. Mert a tisztának lenni akarás annyit jelent: a messzeségbe vándorolni, ahol egyre fokozódik a világosság, egyre közelebb kerül a mennyország, és mégis mindig távol marad, s a lélek soha el nem csituló vágyakozással sóvárog utána.

Bizalom

Isten maradéktalan önátadást és határtalan bizalmat kíván tőlünk.

Kegyelmének mértékét a mi bizalmunk mértékéhez szabja.

Isten mindenható, de az alázatos lélek bizalma legyőzi mindenhatóságát.

A különösen nagy gondokkal teli nap legyen a különösen nagy bizalom napja. Nem szólt-e hozzánk mennyei Atyánk számtalanszor csodálatos gondviselése útján így: „A te gondjaid az enyéme is”? Nem is szabad bizalmatlanoknak lennünk hozzá! Nem, nem! Sőt, a reménytelenségben is remélnünk kell!

Istenbe vetett megingathatatlan bizalmat csak istengyermeiségünk mély, élő tudata adhat.

Nagyon megbántjuk Istent, ha nem bízunk benne. Benne bízni azt jelenti, hogy tiszteljük Őt. Ezért jutalmazza Isten sokszor csodás módon a bizalmunkat.

Az Istenben bízás békével tölti el a lelket.

Szeretni annyi, mint hinni és bízni. És Istent szeretni mi más, mint önfeledés, Hozzá kapcsolódás a bizalom és önátadás szent kötelékével, s magunkat ilyen módon hordoztatni Istennel a Tőle-függés teljes tudatában, a csupaszeretet gondviselése által.

Istenhez való viszonyunk soha nem lehet eléggé gyermeki. Isten gyermeke vagyok! Ó, bár teljesen megérteném ezt!

Testem az ő teremtménye, de a lelkem az ő gyermeke, amelynek végtelen szeretete adott életet.

Ó, bár minden ember ismerné az Istenbe vetett föltétlen bizalom jutalmát: a vidám, gyermeki boldogságot!

Isten iránti bizalmunk nem engedi, hogy haszontalanul töprengjünk jövőnk felől. A bízó lélek átadja, kiszolgáltatja magát mennyei Atyánk mindenhatóságának, bölcsességének, szeretetének. Gyermeki módon pihen Isten karjaiban, s teljes biztonságban érzi ott magát. Ez tölti el gyermeki vidámsággal.

Hiszek szeretetemben! Bízom erődben!

Isten karjaiban pihenünk, körülvéve a szeretetétől, valósággal belemerítve abba. Miért nyugtalankodunk? Miért törődünk annyit magunkkal? Ha hívek vagyunk az apró dolgokban, akkor Isten gondoskodik rólunk. Ez elég!

Járjunk csukott szemmel, vak bizalommal a szeretet szűk ösvényén!

A szentáldozásban Jézus a béke királyaként akar a szívünkbe térni. Föl akarja emelni lelkünket, és a kegyelem új erőivel telíteni. Ezért ne tartsuk távol magunkat az Úr asztalától, ha vigasztalásunk erőtlenné, bátortalanná tesz bennünket. Hisz az Üdvözítő oly vigasztalón közeleg hozzánk! – „Csüggedt vagy és fáradt? – kérdezi szeretettel. – Lásd, azért jöttem hozzád, mert mindent tudok. Tudom, hogy most képtelen vagy bensőségesen imádkozni. Én mégis eljöttem hozzád. Ma nem akarom az imádat, hanem az alázatos hallgatásodra vágyom.”

Adjuk át magunkat az Úrnak, és teljes erőnkkel szolgáljuk őt. Dicsőítsük az Urat, hogy ezzel saját magát megdicsőítse úgy, hogy tehetetlenségünkben kinyilvánítja isteni irgalmasságát.

Ilyenkor így imádkozzunk gyermeki bizalommal: Mennyei Atyám, semmim sincs, amivel megdicsőíthetnélek. Föjlajánlom Neked lelkem szegénységét, mert egyebem nincs. Te művelhetsz minden jót bennem. Dicsőítsd meg magad bennem!

Ne aggasszon semmi, ne félj semmitől.

Még lelked fáradt tehetetlenségétől se,

Még a benned égő éjszakától se.

Adj nekem mindent!

Ez a sötét alap, amelyre fénylőn

Főlírom szeretetem megnyilatkozását.

A vidám alázatosságról

Egyetlen nap se múljék el, hogy ne imádkozzunk az alázatosságért, s hogy ne engeszteljük meg Istent kevélységünkért, tetszelgésünkért és önzésünkért, amelyek – akár tudatosan, akár tudattalanul – beszenneyezik tetteinket. Isten ezt az imát egyre mélyülő önismerettel, az önszeretetet finom, sokszor rejtett törekvései és mozdulatai iránti, egyre gyöngédebb érzékenységgel jutalmazza.

Ne veszítsük el bátorságunkat és türelmünket, ha újra meg ismét azt tapasztaljuk, hogy még mindig nem győztük le a kevélységünket. Inkább köszönjük meg Istennek hálás megelégedéssel, hogy mindvégig őszintén vágyódunk az alázatosság után, hogy majd amikor a halál megaláz minket, s ezáltal teljesen és maradéktalanul megszabadulunk minden kevélységunktől, tökéletes igazságban jelenhessünk meg Isten színe előtt.

Magamtól semmi jó nincs a birtokomban, egészen Isten kegyelméből, irgalmából élek.

Őrizz meg engem. Uram, legszentebb Szíved alázatában, mert saját magamtól csak félhetek!

Eszembe jut egy gondolat. A bizalomról szóló egyik előadásból jegyeztem meg, s már sok nehéz percemben megvigasztalt. Körülbelül így hangzik:

Kis hegedű szeretnék lenni előtted, ó Istenem, kis hegedű, amelyen Te játszol. A hangszer gyöngye, de erős a Mester.

Kérjük minden reggel az édes Üdvözítőt: rejtse szentséges Szívébe a nap minden szenvedését, imáját és munkáját, hogy a szeretet e tűzhelyén szentüljön meg, és a Megváltó drága szent vére által váljék szeplőtelenné. Nyomorúságunk tudata így nem hat ránk nyomasztón s nagy szegénységünk ellenére is boldogok, vidámak leszünk a mi Urunk, Krisztus által.

Megalázó hatása van annak a tudatnak, hogy nem vagyunk képesek nagy szenvedéseket elviselni. Imádkozzunk így gyakran: Túlságosan gyöngye vagyok ahhoz, hogy szenvedni tudjak érted, Uram! De ha akarod: csodálatosan megerősítheted a lelkemet. Gyávaságom és gyöngeségem tudatában megalázkodom előtted, s egészen átadom magam legédesebb akaratodnak.

Az alázatosság nem törődik az emberek ítéletével. Mértéke az Isten akarata és tetszése. Ezzel méri gondolatait és tetteit.

Az alázatosság csöndesen halad a maga útján. A kis és nagy cselekedeteket egyforma szerénységgel végzi, s mindent természetesnek talál.

Járjuk alázattal, híven és bátran az isteni kegyelem útját.

Dolgozzunk híven és teljes erőnkkel, mert minden munka: istentisztelet. De minden munkánkat, még a legfontosabbat is végezzük alázatos szerénységgel, azzal a meggyőződéssel, hogy más is elvégezné ugyanúgy, s hogy a jó édesanyán kívül senki sem pótolhatatlan.

Minden napunk munkája ibolyacsokor legyen Isten előtt, amelyet csöndes rejtekben csak neki szedtünk.

Nagyon szeretem a halkán égő gyertyákat, amint zajtalanul emésztődnek föl a Legszentebb előtt. Világítva áldozzák föl magukat. Fényforrásuk az áldozatuk. Ha a legkisebb zörejt halljuk, tudjuk, hogy valami nincs rendjén. A legszerényebb, a legegyszerűbb élet a legtisztább áldozat az Úr előtt.

Szokjuk meg, hogy minden külső megtiszteléssel járó ténykedésünk előtt őszinte szívvel elmondjuk a kis fohászt: „Alázz meg, ha a magamét keresem! Áldj meg, ha tégedet kereslek!” Isten bizonyosan teljesíteni fogja kérésünket. Ha szándékunk nem volt tiszta, megaláz minket anélkül, hogy emiatt az ügy lényegesen károsodnék.

Védj meg engem és kegyelmeidet önmagamtól, Istenem!

Milyen jó az Isten! Kegyelmeit hibáink és nyomorúságaink alá rejti. S ezáltal mintegy felelősséget vállal adományaiért, hogy el ne kápráztasson minket azok fénye, s létrehozassa bennünk a művét. Ilyen módon a megalázásokban is az Atya bölcsességét és szeretetét látjuk.

A gyöngöseségből, gyarlóságból elkövetett hibák csak minket bántanak, de nem érintik Istent. Az a hivatásuk, hogy kigyógyítsanak minket hiú önszeretetünkből, mintegy rákényszerítenek, hogy esedezzünk Isten segítségéért.

Az alázatos lélek nem háborog, ha meggondolatlanságból, elhirtelenkedésből vagy más nem hibáztatható okból vétkezik. Úgy tesz, mint a kicsiny gyermek, akinek a kerekeken járó falovacskájáról leesett az egyik kerék. Bizalommal apjához viszi a játékot: apja mindjárt rendbehozza. Vigyük mi is minden munkánkat Istenhez, a mi Atyánkhoz, s kérjük, hogy hozzon rendbe minden hibát, s hogy tökéletlenségünk által senki se károsodjék.

A kevelység s az öntetszelgés indulatai se bátortalanítsanak el. A kevelység nagyon mélyen gyökerezik emberi természetünkben. Épp mi volnánk kivételek, akik nem érezzük az átöröklődő rossz hatásait? A csaknem legyőzhetetlen kevelységünk ellenére is forduljunk Istenhez: „Ezek a gögös gondolatok nagyon visszatetszők nekem, de nem tudok úrrá lenni fölöttük. Olyan öntelt és büszke vagyok. Te tudod. Rajtam csupán a bennedbízásom segít s az alázatosságért hozzád esdeklő ima: Uram, tégy engem alázatossá, tégy engem kicsinnyé saját magam előtt.”

És ha tudatos hibákat, sőt bűnöket követünk el, amelyekről azt hittük, hogy már rég legyőztük? Ezek is csak arra serkentsenek, hogy ne bízzunk magunkban, de méginkább Isten kegyelmétől reméljük mindent, így érzük el a szív alázatosságát s leszünk enyhék, szelídek a bűntől sebzett, vétkektől megnyomorított saját lelkünkhöz.

Mélyen megalázottnak érezzük magunkat, ha szeretetlen, gyűlölködő vagy kárörvendő gondolaton kapjuk magunkat. Ilyenkor erősen, világosan nézzünk szembe magunkkal, s valljuk be nyugodtan: igen, ilyen rossz vagyok én; igen, képes vagyok ilyen gondolatra! Mily nagy szükségem van az isteni kegyelemre, nehogy még rosszabbat tegyek. Fűzzük a fölismeréshez bensőséges imánkat: „Édes Istenem, köszönöm, hogy megint megtapasztalhattam: mi is lakozik bennem. De hová menjek? Nálad vannak az örökélet igéi. Csak Te válthatsz meg engem. Irtsd ki belőlem a mélyen gyökerező gonoszt, Istenem!” És erősen bízva Krisztus szenvedésének megváltó erejében, pihentessük megalázott lelkünket a kereszten, aki azért jött, hogy megkeressen és üdvözítsen minket.

Bár annyira megalázza Isten, amennyire azt az ő kegyelme segítségével el is bírjuk viselni. Énünk romjai legyenek kegyelme győzelmének hirdetői.

Megsemmisültem előtted, Istenem, de szeretlek Téged! A szeretet az a pénz, amellyel minden hiányzóért megfizethetünk Neked.

Egyszerűség

Egyszerű lélek: Isten nagy kegyelme.

Az egyszerűség drága birtok, boldogság, de hogy fölfoghassuk és élvezhessük, birtokolnunk kell.

Egyszerűség: a gyermekkor boldogsága, amelyet a hívő, az Istenben bízó s e bizalomban nyugvó ember most már tudatosan s a természetfölöttibe emelve, másodszor él át.

Egyszerűség: az egész létezés őszintesége, egyenessége.

Az egyszerűség boldogít.

Az egyszerű ember magában pihen, mert Istenben pihen. Önbizalma Istenbe vetett bizalom.

Az egyszerű emberek félnek legkevésbé az emberektől.

Istent nézik meg a kötelességeiket. Nem is gyötrik tehát magukat fölösleges töprengéssel, hogy vajon mások miként vélekednek róluk. Ha legjobb belátásuk szerint megtették kötelességüket, semmitől sem hagyják megzavarni lelkük békéjét.

Így lesz az egyszerűség biztonsággá. A sokrétű bonyolult ember már előre töpreng a tettei minden elképzelhető értelmezésén és megítélésén; az egyszerű lélek nyugodt biztonsággal halad az útján.

Az egyszerűség egyetlen köteléket ismer; Istent és az ő akaratát. Ezért szül az egyszerűség szabadságot.

Az egyszerű ember a maguk változhatatlanságában veszi a dolgokat. Nem akarja megjavítani a világot. Igyekszik helyesen elviselni az élet zökkenőit és keménységeit, és úgy is építi bele ezeket boldog életének egyszerű épületébe.

Egyszerűség: világos és csupabéke élet.

Az egyszerű lelkek úgy élnek az isteni szeretet ragyogásában, mint a napfényben játszadozó kisgyermek. Boldogító nyugalommal tölti el őket az a tudat, hogy Isten szeme rajtuk pihen, s ez eloszlat minden fölösleges rettegést.

Az egyszerűség nem tolakszik rohamszerűen, hanem benső készenlétben várja, mit kíván Isten tőle.

Így az egyszerűség kegyelme mintegy napról-napra éltet minket, mert hisz csak a pillanatokban élünk; jövőnket egészen Isten kezébe helyezzük.

Az egyszerű ember gyermeki kedélyű, mert teljes hitét Isten változatlan hűségére építi.

A bonyolult emberek sokat nyugtalanok az esetlegességek miatt. Ez megbénítja erejüket, és elrabolja tetteik üdeségét, amit a jelen óra követel tőlük.

Az egyszerűség a jelenben él. Egészen betölti a jelen percet, majd az utána következőt, mindegyiket külön-külön, teljesen betöltve. Ezért rejt magában az egyszerűség annyi csöndes erőt.

Egyszerű emberek az egész vallásos életet is egyszerűnek látják: cselekedni Isten akaratát vagy túrni, elviselni megengedéseit.

Kielégülésüket nem keresik a rendkívüli dolgokban, hanem mindig csak a kegyelmet kérik, hogy készen álljanak teljesíteni Isten akaratát és megfelelni kívánalmainak.

Valóban: a lelkiélet olyan csodálatosan egyszerű: jó gyermekként hallgatni a mennyei Atyára. Őt szeretni és szeretetből betölteni akaratát.

Imaéletünk is viselje magán az egyszerűség, a nyugalom és a béke jegyét. Minél közelebb jutunk Istenhez, annál kevesebb szó szükséges, hogy egyesüljünk vele.

Milyen sajnálatraméltók azok a lelkek, akik maguk nehezítik meg a lelkiéletüket. Súlyos keresztet hordoznak. Holott a lelkiélet béke és öröm, nem pedig kereszt és szenvedés.

Életünk és cselekvéseink egyszerűsége azon a megingathatatlan tudaton nyugszik, hogy ebben az életben az egyedül döntő: Istenhez való viszonyom: Isten és én; hogy végül is csak

egynek tartozom felelősséggel: a Teremtőnek; hogy életemben a legcsekélyebb eseményt is Isten bölcsessége és atyai jósága akarta vagy megengedte.

Az egyszerűség Isten adománya. Imádkozzunk ezért a kegyelemért s készüljünk föl a befogadására.

Növekedjünk az Isten iránti bizalomban. Minél nagyobb a bizalmunk, annál határozottabb, nagylelkűbb lesz az isteni Gondviselésnek való önátadásunk is.

Az egyszerűség nagy ellensége az a dőre gondolat: hogyan ítéli majd meg tetteinket az utókor. Ha törekszünk az egyszerűségre, akkor küzdenünk kell az emberektől való félelem ellen.

Mélyedjünk el gyakran a földi mulandóság és változandóság gondolataiba. Milyen jelentéktelen mindaz, amit nem Isten akarata szerint teszünk.

Az emberek s az idők változékonysága fölött áll a Mindenható, Ő a világ Világossága. Boldog az az ember, aki ebben a világosságban él!

Lelki tisztánlátás

Ha a lélek közelebb jutott Istenhez, elháríthatatlan vágyat érez a benső tisztaság, a lelki világosság után.

Ahol a homály uralkodik, onnan a rendetlenség sincs messze, s persze ott a béke sem található ott.

Minden előtt tűzzünk világos célt magunk elé. Aztán igyekezzünk megérteni: célunk szempontjából milyen jelentőségűek a körülöttünk levő dolgok, események. Értérendszer kell tehát ismernünk, amely szerint igazodunk. Ezt a rendszert egyetlen szó jellemzi: Isten. Isten minden előtt és minden fölött. Hozzá való viszonyom az első, a legfontosabb. Minden egyéb mélyen alatta áll. Ez a megismerés tanít meg minket a dolgok helyes értékelésére, és segít a legkönnyebben megszerezni a lélek egykedvűségét és nyugalomát a napi változó események között.

Benső békénk érdekében gondoskodnunk kell arról, hogy lelkünk átlátszóan világos legyen. A nap folyamán annyi minden nehezedik a lélekre, ami bizonyos levertséget, elégedetlenséget vagy zavaros büntudatot kelt benne. Ne térjünk nyugalomra, mielőtt ki nem kutattuk és lehetőleg meg nem találtuk volna levertségünk okát. Sokszor látjuk majd, hogy egyes dolgokban a saját dicsőségünket, kielégülésünket és az emberek dicséretét keressük. Ha ezt fölismertük és becsületesen megvallottuk, akkor úgy érezzük, hogy a levegő megint kitisztult és szabadabban lélekezünk. Visszatér lelkünkbe a nyugalom, béke és biztonság érzete.

Hogy elérjük a lelki tisztánlátást, helyes büntudatra és bűnismeretre van szükségünk. Ha nem egészen szándékosan követtünk el hibát, alázzuk meg magunkat Isten és önmagunk előtt, ismerjük be nyomorúságunkat, de ne gyötörjük magunkat azzal, hogy bánatot indítunk egy nem egészen tudatosan elkövetett hiba miatt.

A vallásos gyakorlatok, ha azokat nem Isten parancsa vagy állapotunk tesznek kötelezőkké, ne váljanak számunkra kényszerré. Már pedig ez bekövetkezik, ha rabszolgamódon kötjük magunkat hozzájuk. És akkor a gyermeki szeretet helyett a szolgálai félelemben növekszünk és lelki életünk hamis vágányra siklik. Előttünk áll a szigorún követelő Isten, holott mindinkább a jóságos Atyát kellene látnunk és szeretnünk benne. Akár kötelességből, akár jószándékból cselekszünk, tetteink rugója mindig a bízó, ráhagyatkozó szeretet legyen, nem pedig a kicsinyes félelem.

A benső világosság egyszerűséget kíván a lelkiismeretvizsgálatban. Sokkal több hasznot meríthetünk gyónásainkból, ha lelkiismeretvizsgálatkor nem annyira az egyes cselekedeteket taglaljuk, mint inkább azok belső indítékait. Ilyen módon hibáink gyökerét ismerjük meg, és ez a megismerés mély megnyugvással tölti el az őszinte lelket. A saját tökéletességén való munkálkodása is egyre világosabb és egyszerűbb lesz. Már csak az okokra kell összpontosítania figyelmét, s így céltudatos törekvése mellett a lélek sokkal könnyebben megszabadul hibáitól.

De hibás lépéseinket világosan és nyíltan be kell ismernünk. És adjunk hálát Istennek, ha este nem találunk magunkban komolyabb hibát. Mondjuk őszintén: „Édes Istenem, köszönöm neked, hogy a mai napon minden bűntől megőriztél!” Nyugodtan mondjuk el ezt a fohászt, s ne aggódjunk, hogy ez a gyermekies hálaima árt alázatosságunknak. Ne féljünk, hogy farizeussá lettünk, mert hisz nem így imádkoztunk: „Köszönöm neked, hogy nem vagyok olyan, mint mások...”

Az önismeret elnyeréséért mondott ima azt mutatja, hogy a lélek vágyódik elnyerni a benső világosságot.

A benső világosság legnagyobb ellensége a gőg. Ez nem akarja, hogy lásson, s nem érzi, hogy milyen szükséges az önismeret.

Nem tudok elképzelni olyan nemeslelkű embert, aki nem törekedne a minél világosabb önismeretre.

Az önismeret egyik áldása, hogy a magunk gyöngeségeinek a mértékén megtanulunk sokmindent megérteni és megbocsátani.

A Szentlélek Isten tisztelete elvezet a lelki világosságra. „Isten lelke az örvény fölött lebeg.” Isten bennünk lakik. Lelke tehát a mi lelkünk mélységei, sőt örvényei fölött lebeg. Kérjük tőle a megvilágosításunkat. És ha kegyelemmel teljes fényénél visszariasztó szakadékokra bukkanunk, kiáltunk hozzá a mélységből, s kérjük: szenteljen meg minket igazságban.

Boldog szabadság

A lélekben szabad és semmi mulandóhoz nem ragaszkodó ember hasonló a magasba dalolva szálló könnyűszárnyú madárhoz.

A legboldogabb szabadság: Isten akaratában nyugodni.

Minél kisebbé lesznek a körülöttünk levő dolgok, annál nagyobbá lesz bennünk a boldogság.

Aki egészen átadta magát Istennek, az valóban független, és boldogságát a legbiztosabb alapra fektette.

Ha szeretet és tisztelet övez minket, azon szabad és kell is örvendoznünk. De ilyenmű örömeinket áldozzuk föl Isten igazságosságának, mert hisz az ő adományainak köszönhetjük azokat. Ezzel kitárjuk szívünket az isteni kegyelem soha ki nem apadó áramlatainak a befogadására, amelyeknek ez az elszakadás állandón új távolságokat nyújt.

Ha teljes erőmmel úgy élek, hogy remélhetem: meg tudok állni Isten előtt; nem törődöm az emberek kegyével vagy rosszindulatával; ez hozzásegít a benső szabadságra.

Ha lelkiismeretem nem vádol, meg kell őriznem a benső nyugalmat még akkor is, ha az emberek kedvezőtlenül ítélnék meg engem és tetteimet.

Csak bűn ne terheljen. Mások ítélete lényegtelen, ha nem bántottam meg Istent.

Ha egykor sem emberekre, sem dolgokra nem lesz szükségünk, hogy boldogok legyünk, akkor azt a lelki boldogságot élvezzük, amelyet Avilai Szent Teréz így fejezett ki: „Isten egyedül elég!”

Vidámság

Emberektől semmit, Istentől mindent várni: ez adja meg a szív vidámságát.

Bizalom Istenben és jó lelkiismeret a szív vidámságának a föltételei.

A vallás nem tagadás, hanem igénylés. A halálban nem építhetem föl életemet; élnem kell, de a szeretetben.

A hűséges kötelességteljesítés tudata megvidámítja lelkünket.

Isten vidám gyermekeiként igyekezzünk életünk kis napi teendőit eljátszani, mitsem törődve a világ helyeslésével, hűségesen és komolyan, olyan gyermekek módjára, akik nagy gonddal vetik meg a babájuk ágát és teljes odaadással rakosgatják egymásra tarka kavicsaikat, mitsem törődve a szobában tartózkodó felnőttekkel.

Vidáman várja az új napot, aki gyermekmódon bízunk Istenben.

Keltsük föl magunkban gyakorta az Isten szerető gondviselésébe vetett hitet. Ez az élő hit megóvjja a lelket a haszontalan szomorúságtól.

Az Istenben örvendező ember lelke hasonlít az éghez és a felhőkhöz. Az ég mindig kék, de sokszor eltakarják a felhők. Éppígy az Istenben nyugalmat találó lélek legmélyén is mindig Isten öröme lakozik, bár koronkint felhők vonulnak el előtte, s eltakarják a csak sejthető világos alapot.

Ha Isten kegyelmére és segítségére építünk, akkor mindinkább függetlenítjük magunkat a földi támaszoktól. Akár rendelkezésünkre állanak ezek, akár nem: nekünk mindegy. Lelkünk benső derűje változatlan marad.

Akiben megvan az egykedvűség erénye, az magában hordja az állandó vidámsághoz szükséges erőt.

Ha szívünkben nincsenek rendetlen vágyak, akkor nagyobb fáradság nélkül mindig vidám lehet.

Szent Ferenc akkor lett az örökvidám testvérré, amikor az Isten lett életének a napja: Istenem és mindenem!

Akkor végezzük munkáinkat legjobban Istenért, ha vidám szívűek vagyunk. Így lesz a vidámság Isten tökéletesebb szolgálatának az eszközévé. Aki azon fáradozik, hogy másokat vidámmá tegyen, apostol az, az öröm apostola.

A jóságról

A jóságos emberekben Isten lényege jár a földön, mert Ő az irgalmas szeretet és az örök jóság.

A jóságos emberek az isteni szeretet apostolai, Isten fátyolai, amelyeken keresztül halovány képekben mutatkozik meg az örök Jóság.

A jóság a legnagyobb érték, amit az imádság mellett adhatunk egymásnak.

A jóság útjai az Üdvözítő útjai.

Szívünk jósága és hűséges életünk példaadása által legyünk az Úr elhaladása felebarátainknak.

Az igazi, maradandó, legyőzhetetlen jóság: Isten jósága bennünk. Ó, Istenem, légy az én igazságosságom, légy az én jóságom!

Igyekezzünk bensőleg egyesülve maradni Istennel, s így forduljunk az emberek felé, mindenkor megmaradva Isten világosságában és magányában, s gyakorolva az adakozó szeretet apostolságát.

A jóság saját magunkat megjobbít. Megszabadít bennünket a saját énünktől.

Köszönjük meg a jóságot, amit másoknak ajándékozhatunk. Másokkal jót cselekedni: ez a legmélyebb lelki öröm.

Jóságban és igazságban járjuk utunkat mindenén át és minden mellett!

A nyájas szó, a meleg tekintet nem kerül semmibe! Miért ne ajándékozzuk ezeket egymásnak a lehető leggyakrabban? Sosem tudhatjuk, hogy a jóságunkkal nem adjuk-e vissza egy meghasonlott léleknek az emberekben való hitét, s nem mentjük-e meg az elkeseredés veszélyétől!

Mennyi jóság lehel egy kis szolgálat vagy szerény ajándék elfogadásában és mennyi ridegség a visszautasításában!

A benső jóság, a szív jósága: része a tisztaságnak és az őszinteségnek.

Minél jóságosabb vagyok, annál kevésbé leszek igazságtalan másokkal.

Mi, emberek, nem vagyunk képesek másokat föltétlenül helyesen megítélni. Szenteket bűnösöknek tartunk, és bűnösöket szenteknek gondolunk. Egyedül Isten ismeri az embert és tetteinek forrásait. Soha ne ítélkezzünk tehát szeretetlenül!

A súlyos kísértések idején döbbenünk rá, hogy a legszegényebb bűnösök valóban a testvéreink. És akkor már nem ítélkezünk fölöttük szigorún, hanem részvevő szeretettel gondolunk rájuk.

Sokat kell imádkoznunk egymásért, hogy Isten tegye jóvá mindazokat a károkat és szenvedéseket, amelyekkel akár rövidlátásból, akár téves megítélésből megbántottuk egymást.

Az igazságosság és a jóság összetartoznak. Az igazságosság a valóság szolgálatában áll, s a jóság szorosán mellette áll, mert ítélkezése közben önzetlen marad, s figyelembe veszi a mások jóságát.

A jóságos gondolatok gyümölcse a benső jóakarát.

A szentek bosszúja a szeretet. A nemeslelkű emberek bosszúja: őszinte jóindulat azok iránt, akik igazságtalanul bántak velük.

A nagylelkűség

A nagylelkűség sosem számító. Ad és bízik.

A kisleányok, mikor Úrnapján virágot szórnak az Üdvözítő elé, egy-két marokkal mindent odaadnak. Eszükbe sem jut, hogy az út hátralevő részére is eltegyenek valamit. Hú képe ez a nagylelkűségnek. Ez is odaad mindent, és aggályoskodás nélkül Istenre bízta magát. És Isten megtölti kezét, megtölti lelkét szeretettel és szenvedéssel, hogy ajándékai egyre szebbé lehessenek.

A nagylelkűséghez nem kellene föltűnő cselekedetek és különleges alkalmak. Ez az erény a kicsiségek észrevétlen hűségében nyilvánul meg.

Isten nagylelkű szíveket keres, akiknek békéje az ő legszentebb akaratában nyugszik, akik pihenni hagyják Őt magukban, még akkor is, amikor – emberileg szólva – semmijük sincs belőle, mert úgy tetszik neki, hogy megvonja tőlük fényét és vigaszát. Ezek a lelkek hűségben és igazságban mutatják meg szeretetük valódiságát rejtett Istenüknek.

Isten azt szereti, ha folyton barátságosak vagyunk iránta, akár elrejtőzünk, akár ad, akár elvesz, tetszése szerint.

Isten azokkal a nagylelkű emberekkel, akik tiszta szeretettel akarnak szolgálni neki, megismerteti, hogy tetteik egészen méltatlanok hozzá. És akkor semmi sem töltheti el őket többé azzal az önteltséggel és önelégültséggel, ami oly könnyen beszennyezi cselekedeteinket. Tehetlenségük tudatában egészen az Úr Jézus közbenjárására hagyatkoznak. Csodálatraméltó békességgel viselik teljes elégtelenségük tudatát, s annál hívebben szolgálnak Istennek. És itt mutatkozik meg, hogy az alázatosság és a nagylelkűség bensőségesen egybekapcsolódnak.

A nagylelkűség: hit, bizalom, szeretet, alázatosság, odaadás, önzetlenség, igazságosság. Vajon nem mondhatjuk-e el róla is azt, amit a szeretetről, hogy a tökéletesség köteléke?

A kis szándékok (Intenciók)

Ez a fejezet nem akar olyan útmutató lenni Isten elgondolásainak megtanulásához, amelyet okvetlenül követnünk kell. Az itt közölt gondolatok szolgáljanak csupán buzdításul és mutassák meg: hogyan juthatunk el az egyszerű eszközök által az Istennel való egyesüléshez. E módok talán arra serkentenek majd némely lelket, hogy ápolják ezt az Istennel való benső összeköttetést, amely oly nagy boldogsággal, örömmel tölti el szívünket.

Isten az új napot mindig talentumként adja nekünk, amelyet végtelen értékűvé tehetünk, de el is ronthatunk. Nem azon múlik, hogy mit teszünk, hanem, hogy miként, milyen szándékkal tesszük. Minél tisztább és nemesebb a szándék, annál értékesebb a cselekedet. A legnemesebb indítók a szeretet, az Isten és embertársaink iránti szeretet. Istenért kell szolgálnunk a világot és az embereket. Így végeredményben, bár másért dolgozunk és fáradozunk, a legnemesebb szándék mégis Istenre, az iránta való szeretetre vonatkozik.

Életünk legyen szeretet. Minden cselekedetembe bele akarom vinni lelkem egész áhítatát, szívem egész szeretetét. Minden szavam, minden mozdulatom, minden gondolatom legyen a szeretet egy-egy megnyilvánulása. Ezt mondja nekünk minden: Szeretlek, Istenem!

Egyszer eljön a halál. Minden elmúlik. Csak a szeretet marad meg, és az, amit Isten nagyobb dicsőségére szeretetből tettünk. Nem gondolhatunk mindig Istenre. De reggelenként, amikor a sürgős napi munka zászlaja alá szólít, hogy összes erőinket igénybe vegye, ajánljuk föl a nap minden pillanatát Istennek hálául, engesztelésül és szeretetáldozatként.

Ó, Istenem, a mai napom minden lélekzetvételeit följajánlom neked mint az imádás és hála mindmegannyi cselekményét, köszönetül minden irgalmadért és végtelen jótéteményeidért.

Ó, édes Istenem, a mai napom minden szívdobbanását följajánlom neked, mint a bűnbánat és az engesztelés mindmegannyi cselekményét irántad tanúsított ridegségeimért és hűtlenségeimért.

Ó, édes Istenem, a mai napom minden érverését följajánlom neked, mint a szeretetnek és akaratomnak a tieddel való egyesülésének mindmegannyi cselekedetét.

Így lehet megszentelni a napot. Ha hívek vagyunk ezekben a kicsiségekben, akkor Isten egészen biztosan megjutalmazza jóakaratomkat, és segítő kegyelmét nyújtva emlékeztet a nap folyamán a reggeli följajánlásainkra, így egyre előbb és bensőségesebb lesz vándorlásunk Isten előtt.

A háromszemélyű Isten: teremtőnk, megváltónk és lelkünk megszentelője. Mert minden jót tőle kaptunk és állandón kapunk, meg kell szentelnünk életünket, hogy ezáltal dicsőítsük a legfőbbesebb Szentháromságot. Ezt egészen egyszerűen tehetjük. A Magasságbeli megérti gyermekeinek a legegyszerűbb szavait is.

Mennyei Atyánk, szeretnék úgy dicsőíteni téged, hogy lelki és testi erőimet, valamint lelkem és szívem minden képességét a te akaratod szerint használjam, mert mindezeket teremtő kezéd ajándékozta nekem.

Isteni Megváltónk és Üdvözítőnk, úgy szeretnék dicsőíteni téged, hogy minden kötelességemet engedelmességből és szeretetből teljesítsem, és minden cselekedetemet egyesítsem legszentebb Szíved engedelmességével és szeretetével. Ajánld föl egyesitésemet a te érdekeidért a legfőbbesebb Szentháromságnak!

Ó, Szentlélek Isten, lelkem Pásztora és Vezére, azzal a hűséggel szeretnék dicsőíteni, amellyel szent sugallataidat követem. Így megvalósíthatod bennem művedet, mert a mestermű dicsőíti legjobban a művészt. Ó, bár életem dicséretedre válnék!

A szentmise a legmagasztosabb áldozat, amellyel Istent itt a földön megdicsőíthetjük. Önátadásunknak, valamint a nap minden munkájának és tetteinek följajánlása akkor a legkedvesebb Isten előtt, ha azt Fia áldozatával egyesítjük. Mondjuk tehát gyakran: Ó, Istenem,

szeretnék részesülni az ebben az órában bemutatott összes szentmisék érdemeiben. Engedd, kérlek, ó, Jézusom, hogy egyesüljek a mennyei Atyád iránti odaadásoddal!

Akármiért imádkozunk is, ajánljuk föl érte azokat a kegyelmeket, amelyeket az aznapon és az órában bemutatott szentmisék lelki részvétele által kaptunk. Akkor Krisztussal egyesülve és az ő nevében kérünk.

*

Én alszom, de a szívem virraszt! – Az éjszakák is az Úrnak szentelt idők. Mialatt mi pihenünk, kint a világban dolgoznak, szenvednek, vétkeznek, de ugyanakkor Istent dicsőítik is egyszülött Fia által mindenütt, ahol akkor bemutatják a szentmisét. Elalvás előtt egyesülünk az éj folyamán bemutatandó összes szentmisékkal, s kérjük az Urat, fogadja kegyesen az így nyert segítő kegyelmeket és elégtételi érdemeket engesztelésül az éj folyamán elkövetendő bűnökért, könyörgésül az éj alatt elhunyt lelkiüdvéért s mint kegyelemért való kiáltást a kétségbeeséssel küzdőkért, hogy távoztassa el tőlük Isten e súlyos kísértéseket.

*

Ha a purgatóriumi szenvedő lelkek irigyelhetnének minket valamiért, az bizonyosan az a hátralevő idő lenne, amely alatt Isten kegyelmében és szeretetében növekedhetünk. Telítsük minden cselekedetünket a teljes szeretetünkkel és akaratunk egész átadásával. Akkor percről percre növekszik lelkünkben Isten országának boldogsága. A szeretetnek és kegyelemnek halálunk pillanatában elért foka határozza meg örök boldogságunk fokát is.

*

Lehetnek napjaink, amikor oly fáradtak és erőtlenekek vagyunk, hogy alig értjük meg imádságunk egy-egy gondolatát. Ha a „boldogabb idők”-ben megszoktuk, hogy életünket nemes és szép szándékokkal gazdagítsuk, széppé tegyük, akkor a lelki vesztéglés ez órájában Isten az ilyen fohászokkal is megelégszik: „Uram, tudod, hogy szeretlek, hogy szeretni akarlak!” És végtelen jóságában mindent elfogad az addigi szándékok szerint.

*

„Jézus, Jézus!” Ha lelki ürességünk idején ez az egyetlen imánk, ne higgyük, hogy Ő éppen mert tökéletesen ismer minket, nem értene meg, és e kiáltásból nem érezné ki szívünk minden vágyódását és jóakarátát. Ne gyötörjük magunkat! Ez az egyetlen szó a gyermek gügyögése, s ezt az Atya nagyon szívesen meghallgatja, hisz a gyermek nem tud egyebet mondani, s ebbe az egyetlen szóba mindent belefoglal!

Add nekünk békédet

Az Istennel való mély, tartós békét csak akkor élvezhetjük, ha függetleníjtük magunkat a teremtmények iránti rendetlen szeretettől.

Az Isten szent akaratának való önátadásunk még a szenvedésben is a béke forrása.

Mária azért a béke Királynője, mert ő mintegy elmerült Isten szeretett akaratában.

A benső béke mellett bizonyít a nyugodt lelkiismeret.

Nem élhetünk békében Istennel, ha meg nem bánt bűn terheli lelkünket.

Az Isten szerető és bölcs gondviselésére való gondolat töltheti el lelkünket a legteljesebb megelégedéssel.

Ha igazán minden fölött szeretjük Istent, akkor résztveszünk változatlan békéjében.

Törekedjünk megszerezni és megóvni, a békét. Jézus ebben a békében kíván lakni.

Jézus legszentebb szívének csupabéke hallgatása legyen a lelkünk pihenőhelye.

Igyekezzünk ott maradni.

Uram, engedd, hogy elcsituljunk szeretetedben...

Sok áldozatunk gyümölcse az emberekkel való békességünk.

Ha meg tudsz feledkezni magadról, békében élhetsz másokkal.

Ha jóságos vagy, bírni fogod Isten gyermekeinek békéjét.

Megőrizheted békédet, ha tudsz hallgatni.

Ha felebarátaidat nem a célod eléréséhez szükséges eszközökül tekinted, hanem a közös mennyei Atya gyermekeinek, akik számára közvetítened kell Isten jóságát, akkor osztályrészed lesz a béke.

Ha véleményedet, amennyire felelősséged engedi, háttérbe tudod szorítani, akkor megővhatod békédet.

Mi az idő és mindaz, ami benne jön és megy? Az örökkévalóság: béke, igazodjál az örök dolgokhoz és Isten békéje lesz benned.

Óvakodjál tudatosan igazságtalanságot cselekedni, és magadban hordod a békét.

Igyekezzél benső szabadsággal a köznapok kicsinysége és az emberek felületes ítélete fölé emelkedni, akkor megőrződ magadban a békét.

Ne engedd a nap ügyesbajos dolgait uralkodni magadon, ellenkezően: te uralkodjál fölöttük, nehogy elveszítsd békédet.

Szakíts magadnak időt az elmélkedésre, nehogy az élet árja elragadja lelkedet.

Imádkozzál azért a kegyelemért, hogy imaéleted nyugodt Istennel levéssé alakuljon ki.

Ne hagyd fölülkerekedni magadban azt a kalmárszellemet, amely a jámborságot a szóval elmondott imák mértékével méri.

Legyen békém veled!

Légy türelmes magad iránt, és viseld el magadat, mígnem Isten segítségével legyőzöd gyöngeségeidet.

Ne légy bosszús, ha hibáztál. A békétlenség kevélységet jelent.

Alázatosság és béke: édestestvérek.

A tiszta érzület megóvja a szív békéjét.

Engedd, hogy lelked megpihenjen Istennél. Békéje mindinkább elmélyül akkor benned.

A béke: hallgatás Isten előtt.

Az Isten békéje lelkedben: kettesben lenni Istennel magadban.

Az én békémet adom nektek!

Az örökkévalóság békéjéből Krisztus a nyugtalan véges időbe lépett, magában hordozva Isten békéjét. S megváltói életének végéfé, amikor már tapasztalta az emberek gonoszságát, s isteni tekintete előre látta a reá váró összes kínokat, még akkor is megvolt benne ez a mélységes béke. Ezt akarja odaajándékozni az egész emberiségnek. Ezért ütötte föl sátorát közöttünk, s jön a tabernákulum békés csöndjéből a lelkünkbe, hogy megtöltse békéjével: az én békémet adom nektek!

Éppen Ő, a béke Fejedelme mondotta egykor: Nem jöttem békét hozni, hanem kardot. Vagyis: harcot? Igen, harcot; szakadatlan komoly küzdelmet az Isten képének kialakításáért lelkünkben.

Krisztus csatakiáltása: nyolcszoros boldogság!

Boldogok a lelki szegények ... Emeld gondolataidat és tekintetedet az örökkévalókra, nehogy a földi javak rabul ejtsenek, s a föld királyai közé számláltassál, akik békében uralkodnak a mulandók fölött.

Boldogok a szelídek ... Azért jöttem, hogy alázatosságra tanítsam az embereket; nem uralkodni jöttem, hanem szolgálni. A béke a szolgálatban van.

Boldogok a szomorúak ... Kegyelmem fényével akarlak megvilágosítani, hogy üdvözölj. Az legyen a legnagyobb szomorúságod, hogy még nem hasonlítasz a lelked előtt álló példaképhez. Ha alázatosan bánkódsz ezen, akkor ez a szomorúságod Isten békéjét hordozza magában.

Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot... Boldog az az ember, aki magában hordozza az örök vágyódást az egyre növekedő tisztaság és a mind mélyebbé váló Istennel való egyesülés után. A mindig távol levő cél utáni szenvedő vágy megmarad, sőt növekedik. De ennek az akarásnak, az érte küzdelemnek benső szépsége békével tölti el lelkedet.

Boldogok az irgalmasok ... Abban nyilvánult meg végtelen könyörületességem, hogy egészen odaadtam magam. Irgalmasnak lenni annyi, mint megfeledkezni önmagunkról. Magadról megfeledkezve szolgálj másokat. Így ajándékozol irgalmasságot. Magadról elfeledkezve bízd gondjaidat egészen a mennyei Atyára. Így nyersz irgalmasságot. Benne bízva és megpihenve birtokolod majd az istengyermek békéjét.

Boldogok a tisztaszívűek... Ezek azok a tiszta, egyszerű lelkek, akikben nincs csalódás, nincs hamis látszat; akiknek rejtett gondolat-, érzelem- és akaratviláguk olyan tiszta, hogy benső lényük és külsejük egy. Ezek a tiszta lelkek csak Istenhez ragaszkodnak. Őt nézik, Őt birtokolják, s már itt a földön részesei Isten békéjének.

Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért... Én, a te Megváltód, hozom a harcot és a békét. Jöjj hozzám! Isteni erőt nyersz tőlem, s ezzel erős és jóságos leszel. A benned lévő jóval legyőzöd a rosszat. Ahol a jóság, ott az igazság és a béke is.

*

A te békéd utáni vágyakozásunk kitágítja lelkünket. Ó, Uram, mi a te békességed, hogy az emberi szív olyan csillapíthatatlanul eped érte?

Az én békém hívő bizalom, nyugvó erő, szent csöndesség, kívánság nélküli boldogság. Igen, az én békém mélységes benső boldogság, s mégsem szenvedésnélküliség. A rózsához hasonlít, mely a tüskebokon virít, s a tüskék vigyáznak rá. És amit lelked békéjéért küzdöttél, harcoltál, szenvedtél: szent vetés az, mely nem is sejtett gyümölcsöket érlel.

Az örökkévalóság napján szenvedésnélküli boldogsággá lesz az én békém, változatlan örömmé... Hazaérkezés hozzám, itthonlétel nálam, a végnélküli szeretetemben...

Az én békémet adom nektek, nem úgy, mint a világ adja, adom én nektek... (Jn 14,27).